

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867562148096/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

hvert kongeligt Anlæg i de nordlige Lande! Marmor, hvidt, som Sukker, hugge de ud af Bjergene, og Druerne hænge der, store og faste i Kjødet, som Blommer hos os. Jeg var der i tre Aar; saa kom der engang Brev fra mit Sødskendebarn i *Høme*, og nede i Kanten stod: »*Maria* hilser og beder ikke at blive glemt!» Det var skrevet med hendes egen Haand. Jeg blev blød om Hjertet derved, jeg kunde da mærke, at det var Kjærlighed hos mig, da havde jeg ingen Ro; jeg fik en Længsel, jeg maatte hjem, og jeg vilde hjem! mangen Nat gik jeg paa den eensomme Vei, forbi store Klostre, gjennem snevre Byer, over Bjerge og gjennem Dale; saa hørte jeg igjen det danske Sprog, saa Spiret paa Hornekirke, Lyngbakkene ved *Faaborg* – og da jeg friede til *Maria*, fik jeg ja. Nu reiser jeg ikke mere! nu seer jeg paa Storkene, hvor de reise ud og komme hjem. Imellem er jeg heller ikke i godt Humour, men saa har *Maria* sin egen Maade at sætte det paa; engang om Sommeren seile vi ogsaa over til *Thorseng* og gaae lidt omkring derovre. Det er jo ogsaa at reise! De lange Toure, ja dem kan Drengen gjøre, naar han voxer til. Der er Liv i ham, Commandeersergeant!»

»Og derfor skal han ogsaa have af det Klare!» svarede denne og rakte ham det halvfyldte Glas. Drengen greb derom med begge Hænder og drak, saa Vandet løb ham ud af Øinene.

»Der have vi vor Madam!» udbrød Commandeersergeanten, idet Drengens Moder traadte ind. Den yppige Figur, de store brune Øine kunde nok kalde et Hjerte tilbage fra Syden. Et temmeligt strængt Blik mødte Manden, en kort, men dog venlig Hilsen tilfaldt Commandeersergeanten, der klappede hende paa Skulderen. »Hele Kjærlighedshistorien har jeg hørt!» sagde han, »været i Øster og Vester med Mester.»

»Ja, man har ikke andet at bestille!» svarede hun kort, og lagde sit Haistorklæde ned i Dragkisteskuffen. »Der skulde han have blevet, siden der var saa rart! vor Herte veed, hvad han vilde her! Snart er her for koldt, snart regner det for meget! jeg siger ogsaa: reis! der er Ingen, som holder paa Dig! jeg kan tage ud at tjene, og Drengen faaer jeg vel Brød til!»

»*Maria*,» sagde Manden, »det raener Du ikke! var jeg ikke kommet tilbage, saa havde Du maaskee ikke været gift endnu!»